

A császári és királyi Dunaflorellára emlékező ünnepségen mondott beszéd.

2025. november 6. 10. óra

írta, és elmondta dr. Margitay Becht András volt tartalékos honvéd őrnagy

Tisztelt Emlékezők, Kedves Jelenlévők és Lélekben Velünk Tartók, Hölgyeim és Uraim!

Immár 27 éve, hogy 1998. november hatodikán először gyűltünk össze itt a Laktanya utcában, hogy megemlékezzünk az Osztrák Magyar Monarchia egyik legsikeresebb elit alakulatáról, a Cs. és Kir. Dunaflorelláról, melynek egykor itt volt a bázisa. 1998-ban volt 80 éve, hogy megszűnt ez a sok nemzet fiaiból álló, rendkívül eredményes és hatékony alakulat, és mi azóta minden évben, idén már 28-adszor megemlékezzünk róla.

Engedjétek meg, hogy mielőtt hagyományaink szerint, szinte szertartásszerűen elismétlem ennek a jeles alakulatnak az amúgy mindannyiunk által jól ismert történetét, pár szót szóljak magunkról is.

1998 májusában választások voltak Magyarországon. Izzott a hangulat, barátok veszték össze, családi békék szűntek meg, egyesületek robbantak szét. Megemlékezésünk idejére, novemberre már lecsendesült a közhangulat, és akár ez is lehetett volna az oka annak, hogy a mi közösségünkben nem jelentkeztek politikai indulatok. Ám azóta már hat választás zajlott hazánkban, egyre harsányabban, egyre durvábban, sőt, mára már közönségesen. Pontosan tudjuk, hogy mi nem képezünk egységes politikai és ideológiai közösséget. Gyökeresen eltérő, mondhatnám kibékíthetetlen véleménykülönbségünk van bel- és külpolitikai témákban. És lám, mégis, minden évben elzarándokolunk ide, tisztelettel nézünk egymás szemébe, igaz barátsággal fogunk kezét egymással, és ha futja az időnkől, vonakodás nélkül ülünk egymás mellé egy pofa sörre. Ha körül nézünk a hazában, láthatjuk, hogy ez milyen nagy dolog. Talán nem tűnik túlzott önhittségnek a részemről, ha erről a Dunaflorellá harcosainak utolsó hetei jutnak az eszembe. Akkor már magában a széthullófélben lévő Monarchiában, és a még külföldön harcoló katonai egységekben kölcsönös nemzetiségi gyűlölködés támadt, súlyosan veszélyeztetve a közigazgatás és a hadsereg működését. A Florellában azonban ennek semmi jele sem volt. Noha magukban nyilván ugyanazt gondolták, érezték, mint a hangoskodók, a közös feladat és az együtt szenvedett négy évben kialakult bajtársiasság lefojtotta az indulatokat. Már csak ezért is legyünk büszkék rájuk, és nyugodtan húzzuk ki magunkat.

Ha már a büszkeségnél tartunk, említsük meg az idei év óriási hagyományőrzési eredményét. Az első világháború egész ideje alatt a Dunaflorellában szolgáló, és ott a Katonai Mária Terézia Rend lovagkeresztjét kiérdemlő Wulff Olaf Rihárd vezérőrkapitány, vagy ahogyan ő szerette mondani, altengernagy és felesége hamvainak hazahozatalát Costa Ricából, és a Fiumei úti sírkert Hősök Parcellájában történő újra temetését. Hála és köszönet mindenkinek, aki részt vett ebben, elsősorban a köztünk lévő Magyar Tengerészek Egyesületének.

Az 1872-től szolgáló Cs. és Kir. Dunaflorellá, mint a világtörténelem egyik legnagyobb, és legeredményesebb folyami hajóhada, fényesen beváltotta az alapításakor hozzá fűzött reményeket. 1878-ban fontos szerepe volt Bosznia megszállásában, 1914-ben és 15-ben Belgrád kétszeri elfoglalásában. Óriási teljesítmény volt a Duna két alkalommal történő teljes megtisztítása a szerb, román, orosz, francia, angol aknáktól. 1916. októberében az Al-Dunánál lévő Rahovónál, ahol a folyam Románia és Bulgária határát képezi, a románok egy frissen épített hadihídon át akartak kelni Bulgáriába, hogy hátba támadják az oroszokkal harcoló seregünket. A Florellá fennállásának egész ideje alatt kizárólag ekkor kapott olyan parancsot, hogy hajó- és személyvesztésre való tekintet nélkül lépjen akcióba, és semmisítse meg a hidat. A Florellá pedig végre hajtotta a parancsot, hajóvesztés nélkül, pár sebesüléssel! Ezzel nem csupán a bulgáriai seregünket mentette meg, de

lehetővé tette a már átkelt román egységek megsemmisítését. Ugyanez év novemberében Svisztovnál biztosította a Bulgáriában akkor már győztessé lett csapataink átkelését Romániába, és ezzel lehetővé tette Bukarest december 3.-án történő elfoglalását. Német, osztrák, magyar, bolgár, török fegyveres katonák járták Bukarest utcáit! Otthon, családi körben, minden év december harmadikán felbontok egy üveg erdélyi pezsgőt. A Flottilla ezeket a csodadolgokat Lucich Károly sorhajókapitány parancsnoksága alatt vitte végbe.

1918-ban március 7-től szeptember 30-ig a Dunaflottilla katonailag az egész Duna korlátlan ura lett. Sőt! Folyami hajózásra épített hajóival kimerészkedett a Fekete tengerre, eljutott Odesszáig, felhatolt a Dnyeperen, a Bugon és az Ingulon, megjelent napjaink harctéri jelentéseinek számos helyszínén. Arról azonban még Ungvári Krisztián se találhat adatot, hogy haditengerészeink a fegyvertelen polgári lakossággal kegyetlenkedtek volna.

A tengeri hadiflottánkkal ellentétben, a Flottillában soha nem történt árulás, és nem volt lázadás. Ezen a 107 évvel ezelőtti november 6-án, uralkodójának parancsára, senkitől sem üldözve, fegyelmezetten, teljes rendben futott be bázisára, ide Óbudára, utolsó parancsnokának, Wulff Olaf Richárd korvettkapitánynak a parancsnoksága alatt. Bár a Flottilla által fél évszázadon át védett Birodalom akkor már egy hete megadta magát, az Osztrák-Magyar Monarchia története tulajdonképpen mégis csak ekkor ért véget, amikor megszűnt, széthullott az utolsó rendezett katonai alakulata is. Szomorú idők következtek, de 1921-ben, Wulff Olaf Richárd szervezésében és vezetésével már megszületett az első jogutód, a Magyar Királyi Folyamőrség.

Napjainkban a magyar dunai hadihajózás fontos feladatát a cs. és kir. Dunaflottilla, a Magyar Királyi Folyamőrség, a Honvéd Folyami Flottilla szolgálatának folytatója és szellemi örököse, a MH I. Honvéd Tűzszerész és Folyamőr Ezrede végzi. Az alakulat november 6-át hivatalos csapatünnepeként tartja számon, ma is velünk együtt tart megemlékezést itt, az óbudai Laktanya utcában, majd holnap Erdőbényén megkoszorúzza az ott kitelepítésben elhunyt Lucich Károly altengernagy és a bényei földbirtokos Ferenczy Béla altábornagy sírját. Utóbbi 1890-ben sorhajóhadnagyi rangban szintén parancsnoka volt a Flottillának. A Folyamőr Ezred biztosítja az általunk, polgári katonai hagyományőrzők által indított megemlékezés folyamatos fennmaradását.

Vasárnap halottak napja volt. Akkor országszerte mindenki saját halottjaira gondolt, és ha tehetett, elzarándokolt szerettei sírjához. Most mi, itt, egykori laktanyája előtt, emlékezzünk a császári és királyi Dunaflottillára, jogutódjaira, és azon bajtársainkra, akik egykor velünk együtt emlékeztek, de mára már maguk is emlékké váltak. Helyezzük el koszorúinkat e történelmi emlékhelyen, és reménykedjünk, hogy folyóinkon mindig szolgálnak majd magyar hadihajósok, de senkinek sem kell hősi halált halnia!